

Culcușul toamnei

Ioan Popa

Pe cer înfrigurate, în toamna târzie,
Stelele dârdâie în licăriri de globuri,
Iar vântul se-noadă-n frânturi de simfonie
Și liliecii-ciorchine fac de planton în scorburi

În două pere din pom, doarme lin compotul
Și-n plăcinta din cuptor, mirosul bun dansează,
E timpul să ne scoatem din dulap capotul,
Când pădurea-n arămiu pletele-și pictează...

Ca un bătrân ce-și absoarbe fumul din pipă,
Focul mocnește din vreascuri în cămin,
Peste noi, adânciți în fotoliu, se disipă
Căldura unei veri la umbra unui pin

În mine toamna își face iar culcuș,
Pe pieptul tău, cu must, se varsă via,
Eu sunt ca o vioară fără arcuș,
Tu, pe cerul nopții, îți termini simfonia

Nimica se logodește cu mai nimic
Într-o smintită lume de nebuni,
În cinstea noastră paharul îl ridic!
...Și în cinstea florilor de pruni...